George Olah – Vise din trecut

Cerul albastru cenuşiu îşi revenea din întunericul nopţii. Ossion îşi scălda ultimele raze ale anului în apa tulbure a toamnei. Diferite forme care parcă doreau să a comunice lumii ceva, acopereau cerul. Copacul şi-a pierdut ultima frunză. Aceasta alunecă încet, purtată pe aripi de vânt, câteodată dorind să a se întoarcă la iubitul să au. O viaţă întreagă care se desprinde în doar câteva secunde. O simţi cum cade, cum îi slăbeşte suflarea, iar într-un moment te trezeşti doar cu o frunză veştedă în mână. Apoi te uiţi în jur, şi observi că frunza aceasta este doar una din sutele, miile de frunze care te înconjoară şi care formează peisajul feeric al toamnei. Toate la fel, şi în acelaşi timp diferite. Te întorci în cerc până ameţeşti, şi îţi dai seama că eşti într-o lume de basm, înconjurat de zâne şi feţi frumoşi, balauri şi dragoni şi că tu eşti doar o mică piesă în tot acest puzzle.

În tot acest timp cerul şi-a schimbat culoarea într-una roşiatică. Lumea s-a schimbat. Tot ce a fost odată bun, este rău. Şi aceasta nu datorită unei forţe malefice supreme. Cel puţin, nu aparent… Apa Râului Alb este tulbure, mai tulbure decât e a fost vreodată. Din culoarea albastru pur, a mai rămas doar un cenuşiu închis, întunecat. Oamenii s-au schimbat. Răutatea le-a pătruns în suflete. Toţi sunt corupţi, în frunte cu liderii lor. Puţini s-au adăpostit în locuri retrase de civilizaţie pentru a nu fi corupţi de aceasta. Furturile de pe străzi au devenit ceva comun. Toţi le ignoră. Autorităţile sunt prea ocupate cu „organizaţiile" mari, neimplicându-se în micile încălcări ale legii de zi cu zi.

Noerith, oraşul mării. Odată totul a fost minunat aici, dar răul din inimile oamenilor a umbrit străzile oraşului. Acum ele sunt pustii. Nimeni nu mai merge liber prin el. Toţi au o mare teamă. Se tem de moarte. Nu de moartea biologica, ci de cea care le stă în spate

aşteptându-i după fiecare colţ.

Noapte. Mă plimb singur pe străzile pustii, fără să a îmi fie frică de nimic şi de nimeni. Pentru mine moartea e doar trecerea la o viaţă mai bună, păşesc încet, încet… Linişte… Nimic nu se aude în jur, decât e foşnetul frunzelor care cad din copacii părăsiţi. Clădiri uriaşe, negre acum, ridicate fără un scop anume, decât e acela de a arăta Puterea larienilor. Puterea, cel mai fragil lucru, pe care oricine îl a poate pierde la prima adiere de vânt. În faţa mea se afla o uşă luminată, şi eu având o curiozitate înnăscută, nu rezist tentaţiei de a nu o deschide, astfel că mă apropii de ea încet. Lumina devine din ce în ce mai puternică. Încep să tremur. În mintea mea aud tot felul de voci, cuvinte fără înţeles, pe care probabil nu la voi înţelege niciodată.

„Marea e salvarea”. Mă întorc în dreapta, direcţia din care am auzit vocea însă nu zăresc nimic. Teama intră în sufletul meu, şi încep să mă întreb unde sunt, în ce lume, pe ce tărâm.

„Totul a fost pierdut”. Aud vocile din ce în ce mai tare în timp ce mă apropii de uşă. Sunt pe punctul de a renunţa la ideea de a o deschide. Încep să văd marea, dar parcă ar fi o iluzie. Este împânzită de zeci de corăbii care părăsesc ţărmul. Niciuna nu a rămas la mal. Toţi cei care au putut s-au îmbarcat. Cei care nu au mai avut locuri au rămas pe mal, iar acum plângeau. Este prima oară când văd marea, până acum ştiam cum arată doar din poveştile bunicului meu. Un sentiment ciudat mi se cuibăreşte în inimă. Încep să îmi dau seama că eu sunt vinovatul principal pentru toate acestea. Dacă nu…

„Lumea e pierdută. Întunericul a venit. Marea ne cheamă la ea”. O voce puternică îmi întrerupe gândurile pentru o secundă. Realizez că acesta este sfârşitul Arraniusului, că Duşmanul Luminii s-a întors. Puterea lui a crescut, iar noi nu îi mai putem face faţă. Regii noştri vor deveni supuşii lui, iar noi hrana armatei întunecate. O nouă imagine mi-a apărut în momentul în care m-am gândit la regi. O imagine pe care nu am

văzut-o niciodată.

Am văzut un oraş grandios, cu clădiri mari şi albe, ridicate pe 5 nivele. Pe fiecare dintre ele se afla cate o poartă imensa, imposibil de dărâmat. Porţile erau aşezate în linie astfel ca orice nou venit ar fi putut ajunge de la primul nivel la cel mai înalt fără a se rătăci. Fiecare poartă era apărată de turnuri măreţe, aflate la o distanţă relativ mică unul de celălalt. În vârful lor se aflau catapulte care ar fi putut dărâma orice echipament duşman. Casele erau vopsite în culori diferite, de la alb la roşu, de la albastru la galben sau verde, mov însă fiecare era vopsită într-o singură culoare. Fiind acoperite cu ciripuri, ploaia nu putea pătrunde în ele. Acoperişurile erau foarte rezistente, doar un uragan le-ar fi putut distruge.

Din punct de vedere geografic oraşul era situat pe un deal, cel mai înalt din nivele aflându-se în vârful acestuia. Înconjurat de un munte, avea o apărare foarte buna deoarece din 50 în 50 de metri se aflau balize

păzite de grăniceri ai oraşului. Acestea se continuau cu alte balize pe întregul continent astfel încât odată aprinse întreaga lume ştia că oraşul este atacat. Abia apoi am văzut scrisul deasupra primei porţi. Pe două rânduri, primul având caractere mai mari decât al doilea, scria cu litere de mana, cioplite în marmură:

carimolia
Oraşul Celor Puternici

Bunicul meu mi-a povestit odată despre acest oraş, cel mai mare din întregul Arranius. În timpul în care carailor a furat Piatra Puterii, aici era lăcaşul regilor Arraniusului. Pe atunci exista un singur regat, Regatul Carimonian condus de regele Paul Carimon al II-lea. Acesta era de o rasă aparte de ceilalţi. Mama sa era o eldariană de o frumuseţe deosebită, cu părul lung, brunet, cu ochi adânci, albaştri, cu o privire care pătrundea în sufletul oricărui om şi îl supunea voinţei

sale, spunea bunicul, iar tatăl sau un luptător neînfricat, neînvins de nimeni. Numele lui era Paul Carimon I, regele Lariei, regatul larienilor. Din iubirea lui cu Prinţesa Amateea, a eldarienilor, s-a născut alianţa larienilor cu eldarienii, şi totodată regatul Carimonian. Mai târziu, tot în timpul domniei lui, regatul s-a lărgit unindu-se cu regatul Azurian şi Oragon. Astfel, în timpul unui singur rege au avut loc două evenimente care au schimbat istoria: unirea regatelor din întregul continent sub un nume şi naşterea unei noi rase. Cei care s-au născut din această rasă au fost puţini, însă oriunde şi în orice timp s-ar fi născut ei, în orice condiţii, se simţea prin cuvintele lor că în venele acestora curge sânge regal. Oamenii au numit această rasă Carimoniană, după numele regelui.

Paul Carimon al II-lea a moştenit genele bune de la ambii părinţi. De la mama sa a luat înţelepciunea şi arta magiei, realizând vrăji pe care nici cei mai mari vrăjitori nu reuşeau să le facă, iar de la tatăl său îndemânarea în

luptă. Şi-a petrecut copilăria la palat, printre sute de cărţi studiind de dimineaţă până seara. Avea prieteni puţini, pe care îi alegea cu grijă, selectându-i doar pe cei care ştia că nu îl vor trăda niciodată. Pe aceştia îi considera fraţi de sânge, şi fiecare dintre ei şi-ar fi dat viaţa unul pentru celălalt. Marcat de evenimente nefaste încă de la vârsta copilăriei, a avut parte de o maturizare rapidă. Întors din bătălie, un sol al tatălui său, i-a spus:

„Tatăl tău s-a unit cu pământul pentru ca tărâmul să fie salvat”. Sfârşit, solul a murit după ce a terminat de spus aceste cuvinte. Fiind îndurerat foarte tare, Paul s-a închis în camera lui pentru luni în şir şi nu a vorbit cu nimeni. În tot acest timp nu a mâncat şi nu a băut nimic, ci a plâns încontinuu. Era aproape sfârşit, pe patul de moarte, când mama sa, înveşmântată în negru, având un văl de aceeaşi culoare cu restul hainelor, a pătruns în camera sa şi i-a spus:

„Tatăl tău a murit pentru ca tărâmul să fie salvat. Dar pentru aceasta, şi-a încredinţat puterea în mâinile

tale. Este timpul să laşi lacrimile deoparte şi să devii ceea ce ai fost menit să fii: regele de drept al Carimonului, cel care îl va învinge pentru totdeauna pe carailor, întunecatul, duşmanul sufletelor pure”.

Încoronarea sa a fost una cu totul şi cu totul specială. Binecuvântat de zei, a fost încoronat într-o zi senină pentru acea perioadă a anului (1 octombrie 1326). Ossion le-a dăruit oamenilor speranţa unei lumi mai bune. La încoronare au participat lorzii tuturor provinciilor din Arranius, primind cu această ocazie de la servitorul tatălui său, rămas în viaţă, sabia acestuia, sabie pe care Paul Carimon I a folosit-o în fiecare luptă. De la stăpânul oracanilor a primit un scut pe care se afla sculptat Dragonul de Foc, în culori vii, roşu, galben şi portocaliu (dragonul fiind semnul Casei Regale) şi câteva cuvinte: „Când întunecatul va arunca asupra ta vrajba sabiei sale, acest scut te va apăra împotriva răului. Fie ca el să îţi poarte de grijă în momentele negre care vor schimba lumea înaintea răsăritului”. De la Mai

Marele Eldarienilor a primit un inel din aur foarte preţios şi rar pe care era făurit un dragon din rubin cu aripile deschise. Paul a pus inelul pe degetul mijlociu, astfel încât aripile dragonului erau deschide mult peste inelar şi arătător. Din gura dragonului ieşea o lumină albă, foarte puternică, pe care nimeni nu o putea privi mai mult de o secundă pentru că era orbit de ea. Nimeni în afara de eldarieni, cei care l-au făurit, şi de Paul, cel pentru care a fost făurit. Mai Marele Eldarienilor i-a spus: „Acesta este Focul Luminii ce iese din gura dragonului pentru a învinge întunericul din Sud. Fie ca el să îţi lumineze Calea în căutarea celui urât de toţi". Din partea larienilor din nord a primit un cal roşu, puternic şi frumos. „Acesta este calul pe care tatăl tău la a călărit în timpul luptei din câmpia Tornoll, atunci când l-a învins pe supusul lui carailor. Mai apoi l-a dăruit tatălui meu, stăpânul din Nuora, ţinutul nord-vestic al Carimonului. Prin moartea tatălui meu, calul mi-a revenit mie, însă consider ca stăpânul lui de drept eşti

tu. Urmează calea tatălui tău, însă până la capăt. Învinge-l pe carailor, şi salvează-ne. În tine avem speranţa. Eşti singurul care ne poate conduce spre victorie. Ne închinăm măreţiei regelui din Carimon!”. După larieni, au urmat „îngerii înaripaţi”, azurii. Iar aceştia i-au adus o armură croită cu măiestrie de către meşterii lor cei mai pricepuţi, iar prin munca vrăjitorilor azuri, armura a primit puterea de a nu putea fi pătrunsă de nimic, în afara metalului negru din Muntele de Foc, metal căruia nimeni nu i se poate opune, şi pe care doar carailor îl poate supune, folosindu-l pentru a-şi crea armele, scutul şi armura. Zalele erau din argint, iar pe întreaga suprafaţă a armurii erau brodate scene din luptele oamenilor cu carailor. Pe piept se afla acelaşi dragon care se afla pe scut şi pe inel. Nu mai reţin exact numele lui, însă dacă nu mă înşel, era Firead, stăpânul dragonilor, cel mai puternic dintre toţi. În legendă se spune ca din focul lui au fost născuţi larienii. Nu se ştie adevărul însă.

În cele din urmă, a venit şi mama lui, având lacrimi în ochi, deoarece ştia că din acest moment îşi pierduse fiul şi ca stătea în faţa regelui ei. Ştia de asemenea, că misiunea pe care o începea în acest moment avea să îi ceară viaţa, şi că nu îşi va mai vedea fiul, pardon regele, niciodată. Se apropie de el, îi luă mâna în mâna sa, şi îi şopti, pentru ca ceilalţi să nu audă: „Înaintea ta se află un drum întunecat. Nu am ce să îţi dau pentru această luptă, decât dragostea părinţilor tai. Dacă am avut ceva să îţi dăruiesc, ţi-am dăruit până acum. Un ultim sfat mai am să îţi dau. De fapt un răspuns. Nu îţi voi spune că de tine depinde soarta lumii pentru că ştii aceasta mai bine decât oricine, visul tău ţi-a arătat-o. Un singur lucru nu ai înţeles din vis, acel lucru de care m-ai întrebat: „Ce reprezintă copilul din pădure pe care l-am văzut la sfârşitul luptei?” Este urmaşul tău, cel care, peste secole, va continua ceea ce tu începi acum”.

În acea iarnă a anului 1326 a început războiul

împotriva lui carailor, duşmanul sufletelor pure. Parcă mi-l amintesc şi acum pe bunicul povestindu-mi toate acestea.

Acum însă vedeam o alta imagine. În faţa palatului regal era adunată foarte multă lume, cu fete triste. În faţa marilor porţi albe ale palatului se afla o masa alba pe care era un sicriu. Nu am reuşit să văd cine se afla în el, putea fi chiar regele Paul Carimon I sau Paul Carimon al II-lea, sau orice rege care a domnit înainte sau după ei. Poate era o imagine din viitor, a unui rege care nu a ajuns încă să domnească. Nu am de unde şti.

Am auzit cuvintele pe care un larian, aflat la capul sicriului le rostea. Era îmbrăcat în armură de căpitan şi ţinea mâna dreaptă pe mânerul sabiei, care se afla în teacă. În mâna stângă avea o hârtie de pe care citea. Mâna îi tremura împreună cu vocea.

„Clipa întunecată a sosit. Arranius-ul este pe cale să devină istorie, iar istoria va deveni în curând legendă. Oamenii noştri şi-au găsit moartea pe câmpul de luptă,

apărându-l cu preţul vieţii pe cel care se afla lângă mine: regele Carimonului. Loviţi de puterea neagră a armatelor întunecatului, totul va fi distrus, continentul cufundat în ocean, iar viaţa de pe Celgora pierdută, câştigată de forţele răului.

Zeii ne-au părăsit. Au întors privirile de la noi, iar acum ne lasă să luptăm singuri, să murim în propriul păcat. Vrăjitorul Alb a înţeles visul, mintea i-a fost luminată de către zei, şi a devenit cel care a fost dintotdeauna: Alfia, zeul magiei, cel care şi-a dăruit odată puterea pentru salvarea Arraniusului, devenind om. A doua oară însă îi este imposibil să o facă, deoarece însuşi Are i-a interzis aceasta.

Vom muri împreună cu Ossion. Soarele nu va mai răsări pentru copiii noştri". Rămase mut un timp. Femeile din mulţime izbucniră în plâns. Copiii mici se uitară în jur înmărmuriţi, neştiind ce se întâmpla. În universul lor, totul era inocent, ei nu erau împovăraţi cu problemele lumii. Dacă ar fi înţeles întunecatul

aceasta…

Strângând cu putere foaia în mână, mototolind-o, urmă cu o voce tare, convingătoare, vorbind din inimă, strângând mânerul sabiei cu putere:

„Vom muri! Dar vom muri împreună, luptând unul pentru celălalt până la ultimul! Când întunecatul va veni ne va găsi împreună, legaţi de un sacru jurământ. Jurământul frăţiei, jurământul loialităţii faţă de rege, jurământul care va aduce soarele copiilor noştri în dimineaţa când întunecatul va fi învins!”

Scoase sabia din teacă şi o înălţă spre cer împreună cu privirea. Rămase înmărmurit câteva clipe, după care privi asupra oamenilor care erau în jurul său. Introduse sabia în teacă.

Simţeam cum omul se uita la mine sfârşind de rostit aceste ultime cuvinte, fără a arunca măcar o privire asupra foii. Mă pătrundea până în suflet, şi mi se părea că mă vede.

Apoi am văzut o imagine oribila. Câmpia Tarnoss

ardea. Oamenii fugeau speriaţi, răpuşi de săgeţile otrăvitoare ale mitroelilor. Peste tot era plin de sânge, scremete, durere. Un corp fugi câţiva metri după ce spada îi taie capul. Acesta privi de jos pentru câteva secunde, până când sângele se scurse din el. Săgeţi aprinse zburau străpungând corpuri, arzându-le de vii. Spade aruncate pe jos, cai morţi, oameni şi duşmani răpuşi. Copacii vii, arutanii, ardeau umplând aerul cu un zgomot asurzitor de durere. Din aer veneau alte zgomote care creau o imagine de teroare. Un om căzu din cea mai de sus ramură a unui copac străpuns de o săgeată neagră. În cădere se lovi de cinci din crengile mari ale copacului, sfărâmându-şi mădularele înainte de a se izbi de pământ şi de a muri. Oamenii tremurau, iar aceasta se simţea din vocile şi cuvintele pe care le rosteau. „Zeii ne-au părăsit”, „Întunericul a venit asupra noastră”, „nu va mai fi o nouă zi”, „Moartea ne-a ajuns”, erau doar câteva din cuvintele îngrozitoare pe care le rosteau.

Pe un cal roşu se afla un om ostenit, dar care în ciuda oboselii continua să lupte. Zeci de săgeţi se îndreptau spre armura lui, lovind-o, însă nepătrunzând-o. Tăia în stânga şi în dreapta zeci de mitroeli şi egroegi, unii mai urâţi decât alţii, cu pielea albastră, faţa deformată, corpul scund, dar rapid.

În acel moment am simţit de undeva din spatele său o privire îndreptată spre mine. Era acel om care rostise discursul la mormântul regelui, pe care l-am văzut doar cu câteva minute în urmă, la căpătâiul sicriului. Nu purta nicio armură, însă se părea ca nicio săgeată nu îl putea străpunge. Era îmbrăcat în haine croite de eldarieni. Pantalonii îi erau rupţi în dreptul genunchiului stâng, iar prin găurile bluzei se vedea pielea vânătă de la lovituri. Pe spate avea o pelerină, care îi aluneca până la pământ. Era prinsă în faţă, la gât cu un medalion sub formă de frunză. „Frunzele toamnei din Eldarien nu cad niciodată singure” spune un vechi proverb azur. Singura sa armă era o sabie lungă, care odată a fost ascuţită, dar

trecută prin atât de multe lupte, uitată de timp, avea vârful tocit. Ucidea duşmanii doar datorită puterii omului, pentru că nu ar fi putut tăia niciun fir de abaquea. Privirea lui mă urmărea, iar eu mă întrebam dacă mă vede sau dacă sunt şi eu în acea luptă. Nu mai ştiam care e realitatea. Am văzut însă ceva ciudat la gâtul lui. Un medalion auriu, de o formă dreptunghiulară, lunguleţ pe care erau scrise câteva caractere. Semăna cu medalionul pe care îl găsisem pe străzile Noerithului, înainte de a mă îndrepta spre uşa luminoasă şi pe care scria:

„Pădurea Thorn, 1 octombrie 2026, ora 00: 00”.

Asta avea să fie mâine, ziua în care se împlineau 700 de ani de la încoronarea regelui Paul Carimon al II-lea. Ţineam strâns în mâna medalionul, privindu-le cu atenţie, când mi-am amintit de cuvintele acelui om, rostite în discurs:

„Oamenii noştri şi-au găsit moartea pe câmpul de luptă, apărându-l cu preţul vieţii pe cel care se afla lângă mine: regele Carimonului. Loviţi de puterea neagră a armatelor întunecatului, totul va fi distrus, continentul cufundat în ocean, iar viaţa de pe Celgora pierdută, câştigată de forţele răului. Şi totul datorită lui…”